

Іван Війтенко

**Магія
ЗИМОВОЇ
НОЧІ**

Сонети

Косів
ПП «Писаний камінь»
2025

УДК 84 (4УКР)

В 41

Війтенко І.Д.

В 41 Магія зимової ночі: Сонети / І.Д. Війтенко,
Косів: ПП «Писаний камінь», 2025. 52 с.

Іван Війтенко (1946) народився і проживає в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області.

Він є автором більше ніж двадцяти збірок лірики.

Лавреат літературних премій імені Тараса Мельничука, Василя Стефаника, Павла Добрянського, Леся Гринюка, Марійки Підгірянки. За цикл сонетів «Магія зимової ночі» удостоєний літературної премії імені Ярослава Дорошенка (2025).

Член Національних спілок України – письменників і журналістів.

До збірки «Магія зимової ночі» увійшли сонети, написані в різний період творчості.

УДК 84 (4УКР)

© Війтенко І.Д., текст, 2025

ISBN

*Книжку присвячую
віртуозному майстру сонета,
моєму другові – Василю Рябому*

Василеві Рябому

Я був приземленим, як роси на траві,
Душа безкрила не бажала злету.
Складав вірші – та дякую тобі,
Що запросив в чарівний світ сонета.

Що я відчув, як переливи слів
Сплітаються в гармонію рядочка,
Що перейти через рубіж зумів
До сонячних сонетових віночків.

У рябосвіті я з тобою знов
Й пригадую оту далеку осінь,
Де ти читав сонети про любов.

Я зачарований і безголосий
Неначе бачив Мавки чорні коси
Й вуста її, що вітер цілував.

Рябосвітом зарябіла осінь,
Посумніли гнізда лелечат.
Вже вітри за обрії відносять
Люзорні марнослів'я втрат.
Десь спекота висушила роси,
Віддзвеніли трелі.солов'їв
Чи тобі, Василю, не здалося,
Що на цьому світі ще не жив?
Промайнули миті-блискавиці,
Луснули між хмарами, мов кріс,
Пам'ятаєш, як спіймав синицю,
Як заграв на струнах цимбаліст¹.
Перший поцілунок музи-діви
На вустах солодкий, як меди,
Хто в поезії величний і щасливий?
Не злукавлю – це Василь Рябий.
У саду його цвітуть сонети
І сплітаються у зоряні вінки.

¹ перший вірш поета, надрукований в газеті «Прикарпатська правда»

Таїна магічності поета
Нерозгадана полине крізь роки.
Жаром заміражилося в небі,
Віно кокони дарують день при дні.
У Рябого поучитись треба,
Щоб таке вдавалося й мені.
Вірш розкаже – піснею зав'яже,
А ще скільки в нього ніжних слів!
День вчорашній цвів «Жалоколажем»,
Ранок «Сологолосом» зігрів.
Рябосвітом зарябіла осінь,
Відгорів багряним листям ліс.
Не сумуй, що срібло у волоссі,
На душі ще грає цимбаліст

МАГІЯ ЗИМОВОЇ НОЧІ

(ВІНОК СОНЕТІВ)

✱

В морозну ніч, коли серед планет
Лише одна найчарівніша в світі.
Десь є орбіта, на якій поет,
Немов проміння зірки світить.

Прийми той промінь, наче віщий дар,
У лоні серця заховай від ока.
У колотнечі днів, мов із-за хмар,
Він завше буде сяяти з висока.

Не скрижаніє і в морозну ніч
Душі твоєї океан небесний.
Чи ще зустрінемося віч-на-віч,

Чи лід непевності між нами скресне?
Минуле квіткою весняною воскресне,
Відродиться з полону протиріч.

✱

Зірок холодних звісилися грона
Над вишнею розлогою в саду.
Коралі неба сипляться з безодні
На твою вроду пишну й молоду.

Дарунки ті збираю у долоні,
Вони кармінні, як твої уста.
Зірок холодних звісилися грона,
А я руками їх ще не дістав.

Та і тебе, замріяну і пишну,
Обіймами своїми не зігрів.
Під зорепадом, як зимова вишня,

Чекаєш музики і найніжніших слів,
Які чомусь сказати не зумів
У нашому житті колишнім.

Прийшов у гості цей простий сонет
Із моїх дум глибокої криниці.
І росами вигранює портрет
Тобі на згадку, мріє білолиця.

Віночок слів барвінками розцвів,
Немов в Петрарки, чарівній Лаурі.
Веселка неба перевеслом брів
П'є із очей неспокій і зажуру.

Та ще не всі написані слова
І сонце філігранить мої рими.
Про добру фею казка не нова,

Та вірю у дива її незримі.
І неземними барвами ясними
У пам'яті твій образ ожива.

✱

І попросився у життя безсонне,
Давніх пісень нав'язливий мотив.
Цвітуть у спогадах п'янкі півонії
І простір синім цвітом заряснів.

Пливуть слова якісь вже призабуті
До серця пристані, мов легкі кораблі,
І прагну знову голос твій почути,
Єдиний, неповторний на землі.

Такі далекі ілюзорні з'яви,
Мотив нав'язливий у пам'яті бринить.
Згоріла в небі зірка величава,

Немов кохання веселкова мить.
Та в серці ще оскомить і гірчить,
Немов без цукру захолола кава.

Царице моїх помислів і мрій,
Володарко всесильна серця й тіла.
У протиріччях розпачу й надій
Ти пташкою у вирій відлетіла.

Тебе я виглядаю щовесни,
Як зацвітуть у квітнику нарциси.
Крилом привітно над вікном війни
І щебетом на поклик відгукнися.

Цвітуть нарциси, – а тебе нема,
Може тебе й не було в моїм домі.
Може придумав дивину й дарма

Чуття ще зберігаю захололі.
Але зневіру не впускаю ніколи
В притулок серця, де була вона.

✱

З очима, де хлюпоче море синє,
У цьому світі лише ти одна.
Чому відлинула із клином журавлиним
Наших надій і сподівань весна?

Відчершилося духмяне літо,
Червоні маки відцвіли в житах,
Синька небес розлилася над світом,
Немов веселка у твоїх очах.

Чекаю звістки із дібров і поля,
Чекаю звістки із курних доріг.
Бо не прощу собі уже ніколи,

Що квітку долі й щастя не вберіг.
Вже замітає білий, білий сніг
Наші стежини в спогади поволі.

✱

Ти не моя і я також не твій,
Ми різні біполярні половини.
І, мов зими холодний сніговій,
У просторі десь паралельно линею.

Не знаю, чи життєва крутизна
Хвилини доторку колись ще подарує.
Уже в душі, де не цвіте весна,
Зима рушник сніжинками гаптує.

Ступаю босий на отой рушник,
Щоби відчути снігову задуму.
У глибину душі навік проник

Холодний привид розпачу і суму.
І чую серед реготу і глуму
Душі твоєї відчайдушний крик.

І не до тебе моя думка лине,
І не тобі мої палкі слова.
Минулого яскрава половина
Веселкою у серці ожива.

А інша половина у тумані,
Де бродить жовтолиста череда.
Вітри розвіяли палке кохання,
Але не в тому моя біль й біда.

Жаль, що літа десь понесла вода,
У світ фієрій, де вітри і грози.
Вже помутніли дні, немов слюда,

Такі колись барвисті і погожі.
Зів'яли квіти на лихім морозі
І вроди – пелюстинка молода.

✱

Але на те народжений поет,
Щоб відчувати біоритми світу
І малювати строфами портрет,
Отої, що у душу сонцем світить.

Отої, що приходить в мрії й сні
І радістю наповнює хвилини.
Чекаю, наче ластівка весни,
Коли всміхнуться очі її сині.

І все навкіл стане барвистим вмить,
Мороз на вікнах заплете косицю.
Все перетреться, все переболить,

Нап'юся радості з душевної криниці.
І сніг, що сліпить очі і іскриться,
Серця воскреслі нам не скрижанить.

✱

Щоб кожна мить горнутися до мрії
І осягнути ніжності огром,
У квітнику твоїм любов посію,
А ти ті квіти поливай тайком.

Хай розцвітають сонячно й велично
У незрівнянному віночку із роси.
Послухай, як нарциси знову кличуть
У світ кохання, вірності й краси.

Роса зів'яла на пелюстках долі,
Тумани помережили стежки.
Та в спогадах не відцвітуть ніколи

Засіяні любов'ю квітники
І світ кохання юного палкий,
Такий чарівний, світлий й неозорий.

✱

І серця бій, і думки гострий злет
Лише тоді в гармонії зі світом,
Коли одна-однісінька з планет
Для тебе урочисто й віщо світить.

Бо це твоя планета – долі знак,
Що кличе на життєві перехрестя,
Що розсипає днів погожих мак
І днів сумних осінне сіре листя.

Та розцвітають яблуні в саду
І ластівка кружляє над озерцем.
Тебе таку принадну й молоду,

Що збунтувала кров в шаленім герці
І в світ незнаний відчинила дверці,
Серед зірок й галактик віднайду.

✱

У завірюху нас теплом зігріє
Привітне слово на твоїх устах.
І сніговицю, що стежки завіє,
З тобою подолаєм, наче птах.

Ведеш крізь темінь у звабліві далі,
Де ще не знаю, втрачу чи знайду,
Чи скину з пліч сумний тягар печалі,
Чи в інший вимір маревом ввійду.

Здається, близько бажане й жаданне,
Лиш руку легко протягни й бери.
А, може, ще надіятись зарано,

Може, чекати іншої пори,
Коли зеленочубі явори
Мені розкажуть про твоє кохання.

✱

Мов джерело, ніколи не міліє
Душі твоєї світла глибочінь.
І очі, що лукавити не вміють,
Хмариною не заховає тінь.

Проходиш, мов принцеса Несміяна,
Повз дріб'язкову сірість марноти.
Для когось недосяжна мрія-панна,
Для мене – люба й наймиліша ти.

Немов півонія зарошена ранкова,
Даруєш прохолоду і вогонь.
На срібних веслах радості й любові

Русалкою пливеш в ранковий сон,
Пташиною тріпочеш край вікон,
Про щось шепочеш ніжно й загадково.

✱

А кличе у незвіданість вперед
Мовчанкою такою, що дивує,
Отой ледь призабутий вже сонет,
Що, наче сік весни, нуртує.

Що в серці виграє вином,
Гойдає, мов колиска, надвечір'я.
Відмерехтіло зоряним вінком
Твоєї долі золоте сузір'я.

Примарилось, а, може, сон війнув
У теплу руку, наче літня злива.
Чомусь уже не згадую весну,

Де ти така замріяна й щаслива,
До серця гілочку бузкову притулила
І вітер цілував тебе одну.

В морозну ніч, коли серед планет
Зірок холодних звисилися грона,
Прийшов у гості цей простий сонет
І попросився у життя безсонне.

Царице моїх помислів і мрій,
З очима, де хлюпоче море синє,
Ти не моя і я також не твій,
І не до тебе моя думка лине.

Але на те народжений поет,
Щоб кожна мить горнутися до мрії.
І серця бій, і думки гострий злет

У завірюху нас теплом зігріє,
Мов джерело, ніколи не міліє,
А кличе у незвідність, вперед.

ІДУ
ДОРОГОЮ
ЛЮБОВІ

(ЦИКЛ СОНЕТІВ)

✱

Так болісно переживаю втрати
І серцем осенію восени,
Але чи варто у душі каратись
За тим, що, може, й не здійснив.

За тим, що навпростець до цілі
Летів на крилах і без крил,
Що десь наївно і несміло
Келих кохання не допив.

Прийде хтось інший – другий, п'ятий,
Як вишні зацвітуть в саду.
Не варто, брате, сумувати,

Не накликай собі біду.
Бо йдуть за нами по сліду
Оті, що зневажають втрати.

✱

Оті, що зневажають втрати,
Прийдуть за нами в білий світ.
Може й не варто сумувати,
За втраченим жаліть не слід.

Та якось муторно й бентежно,
Холодним вітром душу рве.
Життям ступаю обережно,
А час уже своє бере.

Пора збиратися в дорогу,
Де сніговиця на путі,
А місяць небо взяв на роги

Й комусь угодники святі
Дарують зорі золоті,
Кохання шал й земні тривоги.

✱

Кохання шал й земні тривоги,
Весняний соловейка спів
Сприймай, як віщий дар від Бога,
Величніший з усіх дарів.

Він кожному лиш раз дається,
Пильнуй не втратити своє.
Проміння сонця з неба лється,
Десь ластівка гніздечко в'є.

Се все твоє лише на часі,
А після дня приходить ніч,
Й скромніші вже бажання наші.

Втрачає вартість цінна річ
І на терезах протиріч
Іржаве листя осінь квасить.

✱

Іржаве листя осінь квасить,
Тумани сиві по стерні.
Десь роси в сонячній окрасі
Про щось розказують мені.

Сприймаю серцем оту мову
Таку первісну і просту.
Іду дорогою любові,
Чуттями до небес росту.

Лише б не збитися з дороги,
Не схибити в останню мить.
Забути про жалі й тривоги,

Й про те, що й досі ще болить,
Бо десь вже струнами бринить
Скрипаль старий з світлиці Бога.

Скрипаль старий з світлиці Бога
Мене вже кличе в небеса,
А я вдаю з себе німого,
Бо не про все ще написав.

Сонети в мозку дозрівають,
Поєми ллються з-під пера.
Осінні яблука зриваю,
Бо вже прийшла на се пора.

А з неба линуть дивні звуки,
Студена мряка на стерні.
Горнятко кави й творчі муки

Ще тішать серденько мені,
Й маленьку зірку у вікні
Хотів би взяти в свої руки.

✱

Хотів би взяти в свої руки,
До серця ніжно пригорнув,
Аби стрілець небесний з луком
Нашу розмову не почув.

Бо забере мою зірничку
У свій міжзоряний гарем,
А я куплю їй черевики
І в танець осяйний підем.

Душа веселкою заграє,
Коханням серце забринить.
Та вже за обрієм світає.

Прощання наступає мить,
Пора зірницю відпустить,
Уже поблідла й догоряє.

✱

Уже поблідла й догоряє
За обрієм моя зоря.
Світанки росяні стрічаю,
Знову іду в обійми дня.

Що приготує мені доля,
Які сюрпризи піднесе?
Вже котиться з-за видноколу
Барвисте сонячне яйце.

Тремтять на травах живі роси,
Такі грайливі й осяйні,
І наче слізно небо просять

Востаннє на дзвінкій струні
Заграти реквієм мені,
Бо скоро ляжуть у покоси.

Бо скоро ляжуть у покоси,
Під лезом гострої коси,
Зелені трави стоголосі,
Що грали барвами роси.

Світанок дня затьмарять хмари,
Та се лише на якусь мить.
Розвіються химерні чари,
Траві й мені переболить.

А треба все ж якось ступати
У метушню нового дня,
Де будуть сподівання й втрати

І марноти дрібна фігня,
Що загнущають, мов коня,
І ще запрагнуть й підкувати.

Запрагне доля підкувати
Мене в примарних ковалів,
Але не може ще спіймати
Серед доріг, лісів й полів.

Я десь у просторі, в польоті
Спішу до зоряних вершин.
Й не маю часу на скорботу,
Бо кличе журавлиний клин

За море, у далекий вирій,
Де вічне літо і тепло.
Та як залишу край свій милий,

Дитинства й юності село,
Де б'є криничне джерело
Й моїх батьків любов і віра.

Моїх батьків любов і віра
Живуть у генах і крові,
А осінь дощова і сіра
Не сяє зорями вгорі.

Та проганяю з серця смуту,
Треба й крізь осінь перейти,
Аби чарівну квітку руту
В купальську ніченьку знайти.

А гени первісні нуртують,
Душа – термальне джерело.
Десь сиві горлиці воркують

На радість, щастя і добро
І біле янгола крило
Щось несподіване віщує.

Щось несподіване віщує
Мій добрий янгол з-поміж зір,
А я чомусь його не чую
Мережу віршами папір.

Нанижую слова, мов буси,
На срібну нитку павутин
І подарую своїй Музі
У день осінніх іменин.

У небі спалахнуть зірниці,
Всміхнеться місяць молодий,
Такий веселий й світлолиций.

Нап'юсь джерельної води
Й піду за обрії, туди,
Де сонця осяйні зіниці.

✱

Де сонця осяйні зіниці
І великодниться земля,
Спіймав я доленьки синицю,
Хоч мріяв все ж про журавля.

А журавлі вже повертались
Із вирію, десь за морів,
Зі мною крилами вітались,
Щоб їх займати не посмів.

Та мрію й досі в серці грію,
Синичку тулю до грудей.
Живу, надіюся й радію,

У мозку тисяча ідей
І ще життя не апогей,
Й далекі обрії світліють.

Далекі обрії світліють,
Квітують вишні у садах.
В колисці сонячній надії
Мене гойдають небеса.

На крилах янгола любові
Торкаюсь зоряних ключів,
Та в свою душу загадкову
Ще нікого не впустив.

У ній мій храм, моя святиня,
Моєї долі таїна,
У ній минуле й те, що нині

Ще іноді приходиться в снах,
П'янить до щему без вина
І кличе в небеса орлині.

✱

І кличе в небеса орлині
Моеї долі зодіак,
А я корінням вріс у глину,
В політ не вирвуся ніяк.

Земля тримає, мов магнітом,
Мене вже скільки літ і зим.
Тут мої весни, моє літо,
Тут був колись я молодим.

Пісні у надвечір'ї линуть,
Які коханій присвятив,
Де я під небом журавлиним

Вершин чимало підкорив,
У Музи ласку заслужив,
Що душу зігриває й нині.

А душу зігриває й нині
Любові вічне джерело,
Що, наче білий цвіт калини,
У юнім серці розцвіло.

Літа дзвінки за журавлями
Полинули в далекий світ.
Горджуся дочкою й синами,
Що вірного кохання плід.

В їхніх клітинах мої гени
Й дружини, – що десь в небесах.
Думками лину в світ зелений,

Коли носив ще на руках
Дівчатко з сонцем ув очах,
Що вже тепер не біля мене..

Сонети

Видіння ночі ранок осяйне
І понесе поміж зелені гони.
І вже ніхто ніколи не догоне
Химери, що бентежили мене.

А день новий сотворить наяву
Грона дріб'язку, що несуть оскому.
І не признаюся ніде й нікому,
Що думаю, чим дихаю й живу.

Такий широкий і барвистий світ,
А на душі холодно й сіро,
Мов окуляри чорні вже приміряв

І чорним бачу яблуневий цвіт,
І бджілки золотистої політ,
Що квітку обціловує уміло.

Вже фатум днів мене не каменує,
Його я бачу в кожній мікрохвилі.
Орли крилаті й плазуни безкрилі
По-своєму той подих чують.

Він хмарою не затуманить вічі
І брилою не ляже на опліччя.
У фатума – свій голос і обличчя,
Він, мов мара, приходить опівночі.

Його не почвертуєш на частини,
Нікому не залишиш на потому.
І не розвієш в зорянім огромі,

Ані в глибинах океану синіх.
Нелегкий хрест несе кожна людина,
Та з пліч його не скинути нікому.

Щоб не заскніти, мов хробак,
Що порпається в чорній глині,
Повішу долі віщій знак –
Рушник барвистий на калині.

Отой, що мама молода
На вечорницях вишивала.
Літа відлинули у даль,
Зорею в небі мама стала.

Лише рушник, як маків цвіт,
Що багряніє в стиглім житі,
Нагадує прадавній світ

Той рушниковий, розмаїтий,
Що не дає повік заскніти
На гребені бурхливих літ.

Як часто на олюднених перонах,
На хвилях зустрічань і розставань
Надії зоряніють і холонуть,
І розцвітають квіти сподівань.

Але відлине потяг в сині далі
І найдорожче понесе в світи.
Залишиться самотність на вокзалі,
Якій бузково вже не розцвісти.

Як часто на олюднених вокзалах
В калейдоскопі рук, облич, очей
Втрачаємо навіки те, що мали,

Що, наче зірка, сяяло з ночей,
Благословило, мов святий єлей,
Наші надії, радості й печалі.

Коли зафіліграниться сонет
І полонить тебе говерла слова,
Поблідне всеосяжний інтернет
Із його оком, мудрим й загадковим.

Коли зафіліграниться сонет
Із римами, мов дзвоники ранкові,
Пізнаєш слова віщого секрет,
Одвічну тайну вірності й любові.

І запалить похилі небеса
Вохрове сонце, що прийшло з учора,
Розвіє вітер давні поговори

Поміж моря, лани і чорні гори
Й сонета діамантова краса
Засліпить місяць і вечірні зорі.

Прагну повірити в чесноти світу
І Діви-Музи таємничий знак.
Вже відцвіли мої волошки в житі,
Але душею я іще юнак.

Немов Антей, в руках тримаю небо,
Наснагу п'ю із долі джерела.
В бентежнім серці грає сила й легіт
І ніжні строфи ллються з-під пера.

Піду за горизонт, де сонця пруг
Не заховали надвечірні хмари,
Де самоцвітами горять стожари,

Немов послы далеких андромед.
І крає десь міжзоряний поет
Золотим ралом долі вічний луг.

У храмі ночі місяць повен
Пливе човном у мої сни.
Ще так далеко до весни,
А в серці вже весняна повінь.

Душа відчула долі клич,
Морзянку місяця і неба.
Тебе відчув я біля себе,
Твій подих, дотик й тиху річ.

Як заворожений мовчу,
Боюся сполохати з'яву.
І не запалюю свічу,

Бо зникне в полум'ї яскравім
Твій образ і слова, що чув
Крізь ніч і зоряні заграви.

За обрієм народжувався день,
Холодні роси плакали востаннє.
Сліпучого світила грані,
Рубінами рум'янились з вишень.

Шпаки зривали дзьобами черешні,
Солодкий сік, як манна із небес.
І духмянив, немов «шанелі», без
Весняний світ утішений, воскреслий.

Благословенна світанкова мить,
Молитва сонця, солов'їне соло.
І світ такий розмаєний навколо,

Що завше чинить Божу волю,
В душі сміється, плаче і щемить,
Світанком ніжить і дарує зорі.

Тобі сонети присвятив колись,
Де кожне слово бусами намиста,
І почуття мої такі пречисті
Натхненну душу піднесли у вись.

Та відлетіли в ірій журавлі
І, мов туман, розвіялись химери.
Залишились сонети на папері
І образ твій зірницею в імлі.

У пам'яті бринять оті сонети,
А десь ясніють далі голубі,
Вірші вже не присвячую тобі...

Нехай складають молоді поети
Душі весняної ліричні піруети
Химерам, що придумали собі.

...що здох тиран, але стоїть тюрма...
Дмитро Павличко

Коли панує понад світом тьма
І убієнні в черзі до Харона¹,
Здохне тиран – зостанеться тюрма,
Зостанеться дракона охорона.

І буде в жилах застигати кров,
Коли прийде кривавий Торквемада²
Й гадюче плем'я поплазує знов
З глибин безодні проклятого ада.

І білий світ покотиться в п'тьму,
Де ллється кров і шаленіє криця,
Допоки полум'я священного вогню

І блискавиці з Божої десниці
Не спопелять тиранів і темниці,
Та нечесть, що закована в броню!

¹ перевізник в царство мертвих (міф.)

² кривавий інквізитор середньовіччя

Сергій Єсенін
(переклад)

Я плакав на зорі, коли згасали зорі,
Коли стелила нічка постіль із роси.
І хвилі з шепотом ридання завмирили,
Й відлунням спів сопілки доносивсь.

Казала мені хвиля:

«Не сумуй намарно».

І піну скинувши, зарилась в береги.
Холодний місяця цілунок із-за хмари
У перла мої сльози застудив.

І я приніс тобі, царівні ясноокій,
Коралі сліз печалі одинокі,
Вуаль із піни хвилі, де прибій.

Та серце захмеліло не зраділо.
Віддай усе, любов десь відлетіла,
Віддай цілунок місяця
за поцілунок мій.

Зміст

Я був Приземленим, як роси на траві	4
Рябосвітом зарябіла осінь.....	5

Магія зимової ночі

(вінок сонетів)	7
-----------------------	---

Іду дорогою любові

(цикл сонетів)	23
----------------------	----

Сонети

Видіння ночі ранок осяйне.....	39
Вже фатум днів мене не каменує.....	40
Щоб не заскніти, мов хробак	41
Як часто на олюднених перонах	42
Коли зафіліграниться сонет	43
Прагну повірити в чесноти світу	44
У храмі ночі місяць повен	45
За обрієм народжувався день	46
Тобі сонети присвятив колись.....	47
– Лупайте сю скалу, – гримить поета клич.....	48
Коли панує понад світом тьма	49
Я плакав на зорі, коли згасали зорі (Сергій Єсенін, переклад)	50

Літературно-художнє видання
Війтенко Іван Дмитрович
Магія зимової ночі

Сонети

“Писаний Камінь”

Косів

2025

В41 Війтенко І. Д.
Магія зимової ночі. *Сонети.* – 2025. – 52 с.

Набір тексту і редагування автора

Коректор
Оксана Зварич

Верстка, дизайн
Ігоря Зварича

Видрукувано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28
Тел.-факс: 2-24-91
E-mail: Evrika-pk@ukr.net